

O duszo wszelka nabożna

[T. Klonowski, Poznań 1867]

Pieśń 147.

[x. T. Klonowski; t.I, str. 263]

1. O duszo wszelka nabożna, – Ku miłemu Bogu skłonna, – Wejrzyj na Syna Bożego,
– Na Zbawiciela naszego!
2. Oglądaj na Krzyżu Jego, – Sromotnie zawieszonego, – Okrutnie rozciągniętego,
– Wszystkiego zekrwawionego!
3. Wejrzyj na głowę skłonioną, – Ostrą koroną. zranioną, – Głogową, téż i cierniową,
– Gwałtem na głowę wciśnioną.
4. Oczy Jego krwią, spłynęły, – Uszy i usta wyschnęły, – Wszystkie żyły w Nim porwali,
– Krew świętą z Niego wylali.
5. Ręce, nogi przenaświętsze – Gwoźdźmi okrutnie przebite; – Bok i serce przebodzone,
– Ostatek krwi wypuszczono.
6. Wszystko przenaświętsze ciało – Jak skorupa się padało; – Wszystkie siły z Niego wyszły
– Na zbawienie wszelkiej duszy.
7. O duszo, jakożes droga, – Wielkiem mytem zapłacona; – Wszystek skarb Nieba i ziemie
– Bóstwo wydało dla ciebie!
8. Nie sprzedawjże się tanie – Dla grzechów na potępienie; – Boć nie jest rzecz tańsza inna,
– Jedno, kto w grzechu umiera.
9. Tęby rzecz miał człowiek baczyć, – Że na świecie krótko ma żyć! – Tysiąc lat przeciw wieczności,
– Jakoby dzień ku równości.
10. Przeto się grzechów warujmy, – W Jezusie się rozmiłujmy, – Dać tu nam lekkie skonanie,
– Po śmierci duszne zbawienie. *Amen*